

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *J. P.*
Cím: *A háborus Gerbeaud.*

Forrás: *Pesti Napló.*

30.

(Hely)

417 I 22

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

"Gerbeaud"

Idő

"1917"

Személy

A háborus Gerbeaud

A szendvics és tea tragédiája

Háborus Gerbeaud! Néhány hónappal ezelőtt mitte-e volna valaki, hogy ilyen is létezhet, mikor ez volt ama egyetlen budapesti hely, amelyet szilárd sziklaként még a háboru viharzó hullámai sem bírtak megingatni. A háboru polgári frontjának legveszedelmesebb ellenségei, a rendeletek ellenében is biztos fedezékül szolgált ez azoknak, akik a szükséges anyagiak fölött rendelkeztek, hogy ide visszavonuljanak — uzsonnázni és feledni a háborút.

A békés cukortornayok, parfék és tortarengetek közé azonban most belecsapott a villám, felforgatott mindent és vége szakadt az emlékezetes aranjuzei szép uzsonna-délutánoknak.

Félőt, de már ódakünn sülét van, a Gerbeaud ablakain enyhe vörösbe ringó fény szűrődik a csipkés függönyvel takart ablakokon át. Máskor ilyen időtájt üres volt a cukrászda, most majdnem csodának kell történnie, hogy valaki helyet kapjon.

A közönség, mely zsufolásig megtölti a termeket, nem a régi. Az új milliomosok közül való, hangos és követelő és a kiszolgáló személyzet mindenben alkalmazkodik hozzájuk. Vége már a régi, finom viselkedésnek a közönség, de a személyzet részéről is. Ne higgye azonban senki, hogy ezt a közönség változása hozta magával, azok is úgy viselkednek, akik évek, sőt évtizedek óta stamm-gasztjai a Gerbeaud-cukrászdanak, még akár a régi Kugler korából.

A kisasszony egy ideig figyelemre se méltat minket, két hölgy jött a szomszéd asztalhoz, valóban úgy illik, hogy hozzájuk menjen előbb.

— . . . tetszik? — kérdezi őket.

A hölgyek kérdeznak, majd rendelnek, a kisasszony folyton félrenéz, a pult mögött egy ur ácsorog, egy másik kisasszonynak udvarol s kézzelfogható bizalmassággal társalog. — oda tévedt folyvást a pillantása.

— Meglesz, kérem, meglesz . . . — mondja idegesen a kisasszony a két hölgy egy újabb kérdésére. Majd türelmetlenül hátat fordít nekik és elmenőben így szól:

— Süteményt még hozok, ha pedig mignon kell, vegyenek maguknak az asztalról, tánvért majd ott kapnak.

Az ur a pult mögött folytatja hódításait és e célból már monokliját is felcsapta. A mi kisasszonyunk is hozzájuk csatlakozik, s két percen belül már ő is belemérsül a társalgásba.

Végre sikerült szerénységünkre felhívni becses figyelmét. Leeszedkedett hozzánk s biztosítván lovagját, hogy rögtön visszatér, megállott asztalunk előtt.

— Meleg, vagy hideg detszik? — kérdül — Mert csak borsató, csokoládé és kávékrém van.

— És tea?

— Nincs. De a másik teremben azt is felszolgálnak. Ma érkezett ugyanis az új rendelet, amely szerint nem szabad a teához süteményt felszolgálni. Mi tehát úgy segítünk a bajon, hogy az egyik teremben felszolgálunk teát, de ott süteményt nem adunk.

Felmentünk tehát a másik terembe. Az előbbi processzus a kisasszonynyal ismét előlről kezdődik, lévén a hölgy ezen a részen is mással elfoglalva.

— Két tea?

— Igen.

— Kenyérjegyet kérek.

— A teához?

— A vajaskenyérhez. Tudniillik az új rendelet szerint adhatunk ugyan teát, de — mert a kávéméresekre, kávéházakra az a szabály, hogy este hétig süteményt adniok nem szabad — mi is csak vajaskenyeret szolgálunk fel hozzá! A cuk-

rászdanak ez a része tudniillik kávéház, ahol van tea, de nincs sütemény, a másik része azonban cukrászda, ahol van ugyan sütemény, de tilos mindenféle ital . . . A teához még szendvicsét sem adhatunk, ezt is csak a másik teremben lehet kapni, sütemény ez is, bár kenyérjegyet kellett érte adni.

Nemcsak mi, hanem mások is szomorúan vették tudomásul a szendvics és tea eme különválásának tragédiáját, amely bizony érzékenyen érinti a vendégeket, akik Gerbeaudhoz jöttek jót és előkelőt enni és ime, még sem kaphatnak meg.

Jó szívűek lévén, egy hölgygyel egyetemben ismét össze akartuk hozni a tea-szendvics házasságot, átfáradtunk a másik terembe, ahol minden ennivaló van, de semmi innivaló nincs és ott szereztük be szendvics-szükségletünket. Imigyen megrakodva át akartunk vándorolni a cukrászdai részről a kávéházra, gyengéden figyelmeztettek azonban arra, hogy a szendvicset fogyasztszuk el itt és ne vigyük át a másik terembe.

Nem biztosak ugyanis abban, hogy ennek a mostani helyzetnek, mely tulajdonképpen maga nem más, mint visszaélés és a rendelet kijátszása, mikor fog véget vetni egy — alapjában véve megérdemelt — büntetés.

— Kávéházak a kávétilalmi rendelet megjelenésekor megpróbálkoztak ugyanezzel — mondtuk a kisasszonynak — majd maguk is rejtavesztenek . . .

— Oh kérem — volt a felelet — már akartak ilyen ügyet kezdeni, de a mi mindennapos, régi előkelő vendégeink . . . Ugy-e tetszik már érteni? . . .

— Hogyne tetszenék . . . — mondtuk, észrevéve, hogy ugyanebben a pillanatban kel fel a szomszédos asztalok egyikétől egy rendőrtisztviselő civilben és a Közélelmezési Hivatal egy magasabb állású hivatalnoka . . .

B. P.